

RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

VOORZITTER VAN DE DERDE KAMER

ARREST

nr. RvVb/S/1516/0125 van 20 oktober 2015
in de zaak 1213/0353/SA/3/0330

In zake:

1. de vzw **AKTIEKOMITEE RED DE VOORKEMPEN**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaat Geert VAN GRIEKEN
kantoor houdende te 2970 Schilde, Wijnegemsteenweg 83-85
waar woonplaats wordt gekozen

2. de heer **Philippe VANDE CASTEELE** wonende te 2900 Schoten,
Klamperdreef 7 en waar woonplaats wordt gekozen

verzoekende partijen

tegen:

de deputatie van de provincieraad van **ANTWERPEN**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
mevrouw Laura VALGAEREN

verwerende partij

*Tussenkomen
de partij:*

de heer **Chris LAES**

bijgestaan en vertegenwoordigd door:
advocaten Ciska SERVAIS en Philippe VAN WESEMAEL
kantoor houdende te 2600 Antwerpen, Roderveldlaan 3
waar woonplaats wordt gekozen

I. VOORWERP VAN DE VORDERING

De verzoekende partij vordert met een aangetekende brief van 23 januari 2013 de schorsing van de tenuitvoerlegging en de vernietiging van de beslissing van de deputatie van de provincieraad van Antwerpen van 22 november 2012.

De deputatie heeft het administratief beroep van de verzoekende partijen tegen de beslissing van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Schoten van 28 augustus 2012 verworpen. De deputatie heeft aan de tussenkomen partij een vergunning verleend overeenkomstig de voorgebrachte plannen en onder de in eerste aanleg opgelegde voorwaarden voor het verkavelen van een terrein in 13 kavels waarvan 12 loten in functie van woningbouw en 1 lot in functie van een distributiecabine.

De bestreden beslissing heeft betrekking op de percelen gelegen te 2900 Schoten, Gazellendreef, Klamperdreef en Spechtendreef zn en met als kadastrale omschrijving afdeling 1, sectie A, nummers 110 P, 110 M 6, 110 N 7, 111 B 3, 111 F 4, 110 N, 110 H5 en 110 L 6.

II. VERLOOP VAN DE RECHTSPLEGING

De verwerende partij heeft een nota betreffende de vordering tot schorsing ingediend maar heeft een afschrift van het administratief dossier neergelegd. De repliek van de tussenkomende partij betreffende de vordering tot schorsing is vervat in haar verzoekschrift tot tussenkomst.

De partijen zijn opgeroepen voor de openbare zitting van 18 juni 2013, waar de vordering tot schorsing werd behandeld.

Kamervoorzitter Filip VAN ACKER heeft verslag uitgebracht.

Advocaat Danny AERTS die loco advocaat Geert VAN GRIEKEN verschijnt voor de eerste verzoekende partij, de tweede verzoekende partij, in persoon aanwezig, mevrouw Laura VALGAEREN die verschijnt voor de verwerende partij en advocaat Caroline DE MULDER die loco advocaten Ciska SERVAIS en Philippe VAN WESEMAEL verschijnt voor de tussenkomende partij, zijn gehoord.

Titel IV, hoofdstuk VIII van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO) betreffende de Raad voor Vergunningsbetwistingen en het Besluit van de Vlaamse Regering van 13 juli 2012 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen (Procedurebesluit) zijn toegepast.

De uitdrukkelijke verwijzingen in dit arrest naar artikelen van de VCRO en van het Procedurebesluit hebben betrekking op de tekst van deze artikelen, zoals zij golden op het ogenblik van het instellen van de vordering.

III. TUSSENKOMST

De heer Chris LAES verzoekt met een aangetekende brief van 27 maart 2013 om in het geding te mogen tussenkomen. De voorzitter van de derde kamer heeft met een beschikking van 9 april 2013 aan de tussenkomende partij toelating verleend om in de debatten tussen te komen betreffende de vordering tot schorsing.

Een uitspraak over de ontvankelijkheid van de tussenkomst is evenwel slechts aan de orde wanneer de voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te bevelen, zijn vervuld. Zoals hierna zal blijken, is dit niet het geval.

IV. FEITEN

Op 29 september 2009 heeft het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Schoten een verkavelingsvergunning geweigerd aan de tussenkomende partij voor het verkavelen van een site in 12 loten voor vrijstaande eengezinswoningen en een perceel voor een hoogspanningscabine.

Op 19 maart 2012 (datum van het ontvangstbewijs) dient de tussenkomende partij bij het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Schoten een aanvraag in voor een

verkavelingsvergunning voor het verkavelen van een terrein in 13 kavels waarvan 12 loten in functie van woningbouw en 1 lot in functie van een distributiecabine. De aanvraag heeft betrekking op het woonpark 'De Zeurt' ten zuiden gelegen van de E19. Dit woonpark betreft thans eveneens het bos 'De Zeurt' (7ha), waarvan 2,65ha zal worden ontbost. Elke kavel heeft ongeveer een oppervlakte van 5000m².

De percelen zijn volgens de bestemmingsvoorschriften van het bij koninklijk besluit van 3 oktober 1979 vastgestelde gewestplan 'Antwerpen', gelegen in woonparkgebied. De percelen zijn niet gelegen in een gebied waarvoor een goedgekeurd bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan geldt, noch binnen de omschrijving van een behoorlijk vergunde, niet-vervallen verkaveling.

De percelen zijn eveneens gelegen binnen de relictzone 'Peerdsbos en aanpalende kasteeldomeinen', binnen het 'Regionaal Landschap Voorkempen' en binnen een biologisch waardevol bosgebied.

Naar aanleiding van het openbaar onderzoek, georganiseerd van 23 april 2012 tot en met 23 mei 2012, worden 6 bezwaarschriften ingediend, waarvan één werd ondertekend door 52 bezwaarindieners, waaronder de tweede verzoekende partij.

De Vlaamse Milieumaatschappij brengt op 16 mei 2012 een voorwaardelijk gunstig advies uit.

Het Agentschap voor Natuur en Bos brengt op 19 april 2012 een voorwaardelijk gunstig advies uit.

De watermaatschappij PIDPA brengt op 18 juni 2012 een voorwaardelijk gunstig advies uit.

Eandis brengt op 23 mei 2012 een voorwaardelijk gunstig advies uit.

Integan brengt op 20 april 2012 een voorwaardelijk gunstig advies uit.

Het Agentschap Wegen en Verkeer brengt op 17 april 2012 een voorwaardelijk gunstig advies uit.

De milieudienst van het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Schoten brengt op 12 april 2012 een ongunstig advies uit.

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Schoten verleent op 24 juli 2012 het volgende voorwaardelijk gunstig advies:

“ ...

Toetsing aan de goede ruimtelijke ordening:

...

De groene dooradering in de aanvraag. De aanvraag voorziet in het behoud van de achterste boszones, hierdoor krijgen de percelen achteraan een groene corridor. De verhouding groen/verharde oppervlakte is ook duidelijk in het voordeel van de groenstructuren waardoor er in alle redelijkheid dient geoordeeld te worden dat de groene dooradering op dit vlak niet in het gedrang komt. Ook de bestaande dreefstructuren blijven behouden dus ook hier komt het principe van groene dooradering terug. De bouwzones van de woningen bevinden zich ook alleen langsheen de straatzijde wat ook aan te moedigen is in functie van de groene dooradering. In de voorschriften van de verkaveling is tevens opgelegd dat er geen afsluitingen mogen komen in de tuinzones en totaal geen constructies in de boszones. De voorschriften voor de boszone laten overigens niet toe behalve het behoud van het bestaande bos, eveneens de bodem, strooisellaag, de

kruidlaag of de boomlaag mogen niet aangetast worden. Als deze maatregelen en de grote van de boszones zorgen voor de groene dooradering, maximaal behoud van de biodiversiteit gelet op de bestemming, maximaal behoud van de buffers in functie van geluid en fijn stof.

...

De voorschriften van de verkaveling. De bestemming van de woningen zal een ééngesinswoning zijn waar inwonende deelgezinnen deel kunnen uitmaken van het hoofdgezin. Dit betekent dat er geen aparte busnummers zullen worden toegekend en dat de gezinnen samen worden ingeschreven. Tevens is als nevenbestemming enkel vrije beroepen toegelaten. De hoogte van de gebouwen is voorzien op een kroonlijsthoogte van maximaal 7 meter. In de omgeving komen namelijk enkel kroonlijsthoogtes van 7 meter waardoor deze inpasbaar zijn in de omgeving. De bebouwde oppervlakte van de woning bestaat uit maximum 400m² wat eveneens veelvuldig voorkomt in de omgeving. Tevens is de maximale bebouwde oppervlakte die gehanteerd wordt in Schoten, deze oppervlakte is aanvaardbaar gelet op de grootte van de kavel. In artikel 3.2.3 Daken en hellingen, dient de maximale nokhoogte op 12 meter te worden gebracht om steeds in overeenstemming te blijven met de omgeving. In artikel 3.3 Terreinbezetting, dient aangevuld te worden met de binnen de aangeduide bouwzones doch met een maximum van 400m² bebouwde oppervlakte, inclusief eventuele bijgebouwen.

Belangrijk bij de beoordeling van het dossier is dat een aanzienlijke oppervlakte van de betrokken percelen met bos is bezet.

Het opzet van het verkavelingsplan is om 5 bebouwing te voorzien in functie van de Gazellendreef, 5 kavels in functie van de Klampendreef (+1 i.f. v. de distributiecabine) en 2 kavels in functie van de Spechtendreef. Tussen de Klampendreef en de Zeurtebaan worden twee bestaande dreefstructuren open gehouden. Uit de bezwaren blijkt dat er een uitspraak is over de toegankelijkheid van deze dreven door de vrederechter. Deze uitspraak is toegevoegd doch handelt enkel over het open houden, in het toegevoegde stuk blijkt niet dat deze openbaar dienen te zijn.

De achteruitbouwstrook van de woningen bedraagt overal 15 meter, behalve ter hoogte van de Zeurtebaan. Hier wordt een achteruitbouwstrook van 12 meter gehanteerd. Om het groene karakter van het gebied te vrijwaren en gelet op de inplantrij van de bebouwing zijn de voorgestelde achteruitbouwstroken aanvaardbaar.

Tot op een diepte van 55 meter wordt de ontbossing gecompenseerd doch dit betekent niet dat alle bomen gerooid kunnen worden, de kapping van de bomen zal pas beoordeeld worden bij de effectieve aanvraag van een stedenbouwkundige vergunning. De woonparkvoorschriften dienen, conform de verkavelingsvoorschriften, nog steeds nageleefd te worden. Het verkavelingsplan met de bijgevoegde verkavelingsvoorschriften bieden voldoende garanties tot het vrijwaren van het groene karakter van de woonparken. Het toestaan van een ontbossing op het perceel impliceert geenszins dat alle hoogstammige bomen op het perceel mogen worden gerooid.

De bestaande dreven tussen de Zeurtebaan en Klampendreef worden behouden. Tussen de twee dreven worden 4 kavels voorzien, de kavels 4 tot en met 7. De kavels hebben een breedte variërend tussen 37,08 meter en 35,00meter. De dreven situeren zich op de kavels 4 en 7, hierdoor hebben deze respectievelijk aan de rechterzijde en de linkerzijde een

bouwvrije zijtuinstrook van 15 meter, waardoor de breedte van de bouwstroken van beide kavels worden teruggebracht naar 16 meter. Dit is aanvaardbaar, in de omgeving komen immers 'nog' bebouwingen voor met een breedte van 16 meter.

...

MER-SCREENING

Het ontwerp komt niet voor op de lijst gevoegd als bijlage I van het Project-m.e.r.-besluit, maar wel op de lijst gevoegd als bijlage II van de Europese richtlijn 85/337/EEG. Bijgevolg dient de vergunningverlenende overheid de aanvraag te screenen,

...

De kenmerken van het project:

- de omvang van het project:

De aanvraag voorziet in een verkaveling van 12 loten in functie van woningbouw en één lot in functie van een distributiecabine. Het betreffen hier louter 12 eengezinswoningen en heeft dus een capaciteit van 12 gezinnen bestaande uit 1 of meerdere personen.

De totale bebouwde oppervlakte bedraagt max. 400m² x 12 loten, dus 4800m² maximum.

- de cumulatie van de projecten:

Aangezien de aanvraag conform is met de bestemming vastgelegd in het Gewestplan Antwerpen en gelet op de ligging in de wijk 'de zeurt' kan in alle redelijkheid gesteld worden dat de aanvraag in relatie met de andere ontwikkelingen in deze wijk geen hinder zal veroorzaken in cumulatie met andere projecten.

- het gebruik van natuurlijke hulpbronnen:

De nieuwe woningen zullen moeten voorzien in hemelwaterputten conform de verordening, dit hemelwater zal dus ook dienen gerecupereerd te worden in functie van spoeling toilet en/of wasmachine. Het project maakt verder geen gebruik van natuurlijke hulpbronnen.

- de productie van afvalstoffen:

De activiteiten die zullen plaatsvinden hebben allen te maken met de normale werking van een eengezinswoning. Op het vlak van afvalstoffen heeft de aanvraag weinig of geen impact. De woning zal voorzien moeten worden van een individuele waterzuiveringsinstallatie waardoor er van afvalstoffen in die zin alvast geen sprake is. De productie van afvalstoffen blijft beperkt tot huishoudelijk afval.

- verontreiniging en hinder alsmede het risico om ongevallen:

Er zullen geen verontreinigende activiteiten plaatsvinden, noch activiteiten die hinder te weeg zullen brengen of het risico op ongevallen.

- geluidsproductie:

De aanvraag geeft in de uiteindelijke gebruiksfase geen aanleiding tot geluidsproductie, het betreft hier immers louter eengezinswoning.

- mobiliteitsaspect:

Het project leidt niet tot een essentiële wijziging in de hoeveelheid en de aard van de vervoersbewegingen. Het gaat om 12 eengezinswoningen over de bestaande weginfrastructuur.

- archeologie en beschermd erfgoed:

Ter hoogte van de site is er geen archeologisch of beschermd erfgoed gekend, er wordt dus ook geen negatieve impact verwacht.

- aspect water:

Betreffen het aspect 'water' verwijzen we naar de motivering van de verkavelingsaanvraag, meer bepaald het punt 'watertoets'

De plaats van het project:

- de mate van kwetsbaarheid van het milieu in de omgeving:

De aanvraag is gelegen in het woonpark De Zeurt wat is terug te vinden in het centrum van de gemeente die doorsneden wordt door de hoofdweg E19/A1. Dit woonpark heeft de grootste kavels en is dus maar sporadisch ingevuld. De desbetreffende aanvraag is gelegen ten zuiden van de E-19.

De basis van de groene dooradering ligt langsheen de E19- HST-lijn. Van daaruit vertrekken er groene dooraderingen door de verschillende tuinen. Die groene dooradering houdt in dat er een aantal assen van 'buiten uit' naar het centrum van Schoten toe worden getrokken waar er geen nieuwe woongelegenheden mogen gerealiseerd worden. Het woonpark De Zeurt wordt ontsloten met een duidelijke toegang tot dit woonpark, namelijk via de Eksterdreef.

De groene dooradering in de aanvraag. De aanvraag voorziet in het behoud van de achterste boszones, hierdoor krijgen de percelen achteraan een groene corridor. De verhouding groen/verharde oppervlakte is ook duidelijk in het voordeel van de groenstructuren waardoor er in alle redelijkheid dient geoordeeld te worden dat de groene dooradering op dit vlak niet in het gedrang komt. Ook de bestaande dreefstructuren blijven behouden dus ook hier komt het principe van de groene dooradering terug. De bouwzones van de woningen bevinden zich ook hier allen langsheen de straatzijde wat ook aan te moedigen is in functie van de groene dooradering. In de voorschriften van de verkaveling is tevens opgelegd dat er geen afsluitingen mogen komen in de tuinzones en totaal geen constructies in de boszones. De voorschriften voor de boszone laten overigens niets toe behalve het behoud van het bestaande bos, eveneens de bodem, strooisellaag, de kruidlaag of de boomlaag mogen niet aangetast worden. Het boscompensatiedossier werd goedgekeurd door het Agentschap voor Natuur en Bos en maakt integraal deel uit van de onderhavige stedenbouwkundige vergunning.

Al deze maatregelen en de grote van de boszones zorgen voor de groene dooradering, maximaal behoud van de biodiversiteit gelet op de bestemming, maximaal behoud van de buffers in functie van geluid en fijn stof.

Besluit:

Zowat elk project heeft milieueffecten. Enkel voor de projecten met aanzienlijke milieueffecten moet een milieueffectrapport worden opgemaakt. Rekening houdende met de aard en eerder beperkte omvang van het project, de ruimtelijke context en de relatie tot zijn omgeving, kan geconcludeerd worden dat er ten gevolge van het project geen aanzienlijke milieugevolgen te verwachten zijn.

Watertoets:

Het behoort, zoals vermeld in het decreet van 18 juli 2003 betreffende' het algemeen waterbeleid (Belgisch Staatsblad 14 november 2003) in hoofdstuk III, afdeling I, artikel 8, tot de bevoegdheid van de vergunningverlenende overheid om de resultaten van de watertoets te vermelden, zelfs als manifest duidelijk is dat de vergunde werken geen enkele invloed op de waterhuishouding hebben en hiermee rekening te houden in haar uiteindelijke beslissing.

Het voorliggend project is deels gelegen in recent overstroomd gebied. Mits de naleving van de gemeentelijke verordening inzake afkoppelen, hergebruiken en infiltreren van hemelwater dan wordt er geen significatieve negatieve impact verwacht in de verkaveling. We verwijzen hierbij ook o.a. naar het advies van de VMM d.d. 16/05/2012.

De aanvraag past binnen de configuratie en de aanwezige bebouwing van de omliggende percelen.

Het ontwerp kan qua vorm, materiaalgebruik en inplanting stedenbouwkundig aanvaard worden en wordt inpasbaar geacht in de omgeving.

Gelet op de schaal, de bestemmen, inplanting en algemeen karakter en uitzicht van het ontwerp.

De aanvraag is verenigbaar met de goede ruimtelijke ordening. De aanvraag is bestaansbaar in de omgeving.

De aanvraag is gelegen aan een voldoende uitgeruste weg gelet op de plaatselijke toestand.

...

De gewestelijke stedenbouwkundige ambtenaar verleent op 23 augustus 2012 het volgende voorwaardelijk gunstig advies:

“ ...

De voorgestelde kavelbreedten en kaveldiepten zijn gangbaar en in overeenstemming met de omgeving. Er kan besloten worden dat de aanvraag zich op aanvaardbare wijze in de omgeving integreert, mits de verkavelingsvoorschriften met inbegrip van de aanpassing, zoals aangegeven in het advies van het College van Burgemeester en Schepenen worden toegepast.

Wat betreft de normen en percentages betreffende de verwezenlijking van een sociaal en bescheiden woonaanbod dient dit overeenkomstig de daartoe gestelde bepalingen in het grond - en pandenbeleid nageleefd te worden. Aangezien het hier

gaat om gronden in een woonparkgebied en de kavels te groot moeten zijn in vergelijking met de sociale en bescheiden normen wordt zoals gestipuleerd in de art 4.1.19 en art. 4.2.8 gekozen voor het storten van een bijdrage. In tegenstelling tot wat wordt vermeld in het advies van het college van burgemeester en schepenen van Schoten komt de bijdrage niet overeen met 1 sociale kavel en 1 bescheiden kavel, maar met 2 sociale kavels en 3 bescheiden kavels conform de art. 4.1.8 en 4.2.1 van het grond- en pandendecreet. De bedragen, zoals aangegeven, in het advies van het college, dienen dan ook met deze cijfers respectievelijk te worden vermenigvuldigd.

...

Tenslotte wens ik op te merken dat het, zoals vermeld in artikel 4.7.14, §1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke ordening (gewijzigd 23/03/2012, B.S. 20/04/2012), tot de bevoegdheid van gemeentelijk stedenbouwkundig ambtenaar, zijn gemachtigde of de gemeentelijke administratie behoort om de project-mer-screening uit te voeren.

Het ontwerp komt niet voor op de lijst gevoegd als bijlage I van het project-mer-besluit, maar wel op de lijst gevoegd als bijlage II van de Europese richtlijn 85/337/EEG. Bijgevolg dient de vergunningverlenende overheid de aanvraag te screenen.

Een screening houdt in dat nagegaan wordt of het project, in het licht van zijn concrete kenmerken, de concrete plaatselijke omstandigheden en de concrete kenmerken van zijn potentiële milieueffecten, aanzienlijke milieueffecten kan hebben. Zo er aanzienlijke milieueffecten kunnen zijn, dan moet een milieueffectrapport worden opgemaakt.

In onderhavig dossier wens ik uw aandacht specifiek te vestigen op dat de aanvraag een significante oppervlakte aan ontbossing met zich meebrengt en daarnaast kan worden beschouwd als een stadsontwikkelingsproject. Indien uit deze screening zou blijken dat het dossier onderhevig is aan de MER-plicht, dient deze aanvraag tot verkavelingsvergunning te worden geweigerd.

Ik sluit mij om bovenvermelde redenen aan bij het voorwaardelijk gunstig advies van het College van Burgemeester en Schepenen van Schoten onder volgende voorwaarden:

- **Bijgaande stedenbouwkundige voorschriften met inbegrip van de aanpassing, zoals aangegeven in de voorwaarden in het advies van het College van Burgemeester en Schepenen van Schoten, dienen te worden aangepast;**
- **De bepalingen in het advies van het Agentschap voor Natuur en Bos dd. 19/4/2012 met betrekking tot de compensatie in functie van de ontbossing dienen strikt te worden nageleefd.**
- **Indien uit de boven vermelde MER-screening zou blijken dat het dossier onderhevig is aan de MER-plicht dient deze aanvraag tot verkavelingsvergunning alsnog te worden geweigerd.**
- **In tegenstelling tot wat wordt vermeld in het advies van het college van burgemeester en schepenen van Schoten komt de bijdrage niet overeen met 1 sociale kavel en 1 bescheiden kavel, maar met 2 sociale kavels en 3 bescheiden kavels conform art. 4.1.8 en 4.2.1 van het grond- en pandendecreet. De bedragen, zoals aangegeven in het advies van het college, dienen dan ook met deze cijfers respectievelijk te worden vermenigvuldigd.**

...

Het college van burgemeester en schepenen van de gemeente Schoten verleent op 28 augustus 2012 een verkavelingsvergunning onder voorwaarden aan de tussenkomende partij en motiveert

zijn beslissing door haar eerder verleend advies te hernemen. Het college legt de volgende voorwaarden op:

“ ...

De vergunning wordt afgegeven onder volgende voorwaarden: voorwaarden in het kader van art. 90bis van het Bosdecreet.

- De te ontbossen oppervlakte bedraagt 26456m². Voorziet de verkavelingsaanvraag een ontbossing dat zit in de verkavelingsvergunning de stedenbouwkundige vergunning tot ontbossing vervat.

- De op het verkavelingsplan aangeduide openbare: niet - openbare beboste groene ruimtes over een oppervlakte van 37136m² worden integraal opgenomen in de verkavelingsvoorschriften. Deze beboste groene ruimtes moeten ALS BOS behouden blijven. Bijkomende kappingen in deze zone kunnen maar uitgevoerd worden mits machtiging door het Agentschap voor Natuur en Bos. Het is evenmin toegelaten in deze zone constructies op te richten of ingrijpende wijzigingen van de bodem, de strooisel -, kruid - of boomlaag uit te voeren. Bijkomende ontbossing in de op het verkavelingsplan aangeduide groene ruimtes is slechts mogelijk na bekomen van een verkavelingswijziging.

- Het plan goedgekeurd door het Agentschap voor Natuur en Bos dient deel uit te maken van de verkavelingsvergunning.

- De vergunning wordt verleend op grond van artikel 90bis, derde lid van het Bosdecreet en onder de voorwaarden zoals opgenomen in het hierbij gevoegde compensatieformulier met nummer COMP/12/0147/AN.

- De bosbehoudsbijdrage van € 51004,8 dient binnen de 4 maanden, vanaf de datum waarop gebruik mag gemaakt worden van deze vergunning, gestort worden op rekeningnummer van het Agentschap voor Natuur en Bos, zoals vermeld op het overschrijvingsformulier welke als bijdrage bij deze vergunning gevoerd werd.

Aanpassing in artikel 3.2.3 Daken en hellingen, dient de maximale nokhoogte op 12 meter te worden gebracht om steeds in overeenstemming te blijven met de omgeving. In artikel 3.3 Terreinbezetting, dient aangeduid te worden met de binnen de aangeduide bouwzones doch met een maximum van 400m² bebouwde oppervlakte, inclusief eventuele bijgebouwen.

Afstand van wegenis dient te gebeuren alvorens de loten kunnen vervreemd worden.

De verkavelaar dient voor de start der werken de sociale en bescheiden woonlast ten bedrage van 208.500,16 euro te betalen op rekeningnummer 091-0170098-86 van de gemeente Schoten met vermelding 'afkoopsom sociale en bescheiden woonlast VK201208.

...”

De verzoekende partijen en derden tekenen tegen deze beslissing op 24 september 2012 administratief beroep aan bij de verwerende partij.

De provinciale stedenbouwkundige ambtenaar adviseert in zijn verslag van 15 november 2012 om dit beroep niet in te willigen en een verkavelingsvergunning onder voorwaarden te verlenen.

Na de hoorzitting van 19 november 2012 beslist de verwerende partij op 22 november 2012 om dit beroep niet in te willigen en een verkavelingsvergunning overeenkomstig de voorgebrachte plannen en onder de voorwaarden zoals opgelegd in eerste aanleg te verlenen. De verwerende partij motiveert haar beslissing als volgt:

“ ...

Volgens het vastgestelde gewestplan van Antwerpen (goedgekeurd bij KB van 3 oktober 1979) situeert de aanvraag zich in woonpark.

...

De verkaveling voor vrijstaande woningbouw is principieel in overeenstemming met het woonparkgebied volgens het gewestplan.

Het project komt niet voor op de lijst gevoegd als bijlage I van het project-MER besluit, maar wel op de lijst gevoegd als bijlage II van de Europese richtlijn 85/337/EEG, vervangen door 2011/92/EU.

Omdat het project een aanzienlijke ontbossing (2,65ha) met zich meebrengt en beschouwd zou kunnen worden als een stadsontwikkelingsproject, dient de vergunningverlenende overheid na te gaan of het project al dan niet moet worden onderworpen aan een project-MER.

Het op 23.03.2012 gewijzigd art. 4.7.14/1 §2 van de VCRO bepaalt dat er geen milieueffectrapport over het project hoeft te worden opgesteld als de gemeentelijke stedenbouwkundige ambtenaar, zijn gemachtigde of de gemeentelijke administratie oordeelt dat een toetsing aan de criteria van bijlage II van het decreet van 5 april 1995 houdende algemene bepalingen inzake milieubeleid, uitwijst dat het voorgenomen project geen aanzienlijke gevolgen kan hebben voor het milieu.

In casu heeft de gemeentelijk stedenbouwkundig ambtenaar deze toetsing uitgevoerd en in de vergunningsbeslissing geoordeeld dat het voorgenomen project niet onderhevig is aan de project-MER-plicht. De gemeentelijk stedenbouwkundig ambtenaar is bevoegd voor deze toetsing en heeft deze afdoende uitgevoerd. In graad van beroep wordt deze screening dan ook aanvaard.

Het verloop van de procedure in eerste aanleg is bovendien correct verlopen. De opmaak van een specifieke screeningsnota door de initiatiefnemer is niet verplichtend gesteld, niet in de VCRO en evenmin in het besluit betreffende de dossiersamenstelling. De verplichting tot het bijvoegen van een screeningsnota volgt evenmin uit artikel 4.7.14/1, §1 VCRO dat louter de gevolgen bepaalt 'als de vergunningsaanvraag een project-MER-screeningsnota' omvat, maar niets toevoegt aan de lijst van verplicht toe te voegen documenten. Omdat voor het project geen milieueffectrapport moet worden opgemaakt, is de verkavelingsaanvraag derhalve ontvankelijk en volledig.

Zowel de vergunningverlenende overheid als het publiek beschikte op het ogenblik van inzage van het dossier tijdens het openbaar onderzoek over voldoende informatie o.a. met betrekking tot de kenmerken van het project en kenmerken van de milieueffecten. Die milieueffecteninformatie in het dossier heeft er tevens toe geleid dat de gemeentelijk stedenbouwkundig ambtenaar een toetsing van het project aan alle relevante screeningscriteria heeft kunnen maken. De wetgeving voorziet niet dat deze screening voor het openbaar onderzoek dient te worden uitgevoerd. De bepalingen inzake het openbaar onderzoek zijn bijgevolg niet geschonden.

Er wordt ca. 2,65ha ontbost. Het Agentschap voor Natuur en Bos geeft voorwaardelijk gunstig advies voor de aangevraagde ontbossing en keurt het compensatievoorstel goed. Dit advies dient stipt nageleefd te worden en de voorwaarden in het kader van art. 90bis van het Bosdecreet dienen in de verkavelingsvergunning te worden opgenomen.

De verkaveling voorziet in 12 loten voor vrijstaande eengezinswoningen. Conform het grond- en pandendecreet dient er een sociaal en bescheiden woonaanbod voorzien te worden. Gezien de specifieke ligging in een woonpark en de grootte van de kavels van ca. 5.000m² wordt geopteerd om deze sociale en bescheiden last uit te voeren door middel van een storting van een bijdrage aan de gemeente waarbinnen het verkavelingsproject ontwikkeld wordt (art. 4.1.19 en 4.2.8 DGPD). De sociale bijdrage wordt berekend door het aantal principieel te verwezenlijken sociale kavels te vermenigvuldigen met het geïndexeerde bedrag van 50.000 euro, tzt. 51.150,08 euro x 2 = 102.300,16 euro. De bescheiden bijdrage is het geïndexeerd forfaitair bedrag voor het grondaandeel van een bestaande woning waaraan hoogstens beperkte investeringen moeten worden gedaan voor ze ter beschikking kan worden gesteld als sociale huurwoning, tzt. 35.400 euro x 3 = 106.200 euro. De verkavelaar dient voor de start der werken de sociale en bescheiden woonlast ten bedrage van 208.500,16 euro te betalen op rekening van de gemeente Schoten.

De aanvraag dient getoetst op haar verenigbaarheid met de goede ruimtelijke ordening.

De groene woonkwaliteit waarnaar de gemeente streeft, wordt in dit ontwerp als principe doorgetrokken.

De verkaveling is gelegen in het woonparkgebied De Zeurt gekenmerkt door vrijstaande villa's op zeer grote percelen (5.000m²). De verkaveling voorziet eveneens in vrijstaande eengezinswoningen op kavels van ca. 5.000m² zodat ze functioneel binnen dit woonpark inpasbaar is. De woningdichtheid is hier zeevlaag te noemen, zelfs lager dan in andere woonparkgebieden waar er 5 à 10 woningen per ha op percelen van 1.000 à 2.000m² worden gesitueerd.

De in de omgeving gehanteerde maximum bebouwde oppervlakte van 400m² dient in de verkavelingsvoorschriften te worden aangevuld. Ook de maximale nokhoogte dient tot 12m beperkt te worden, om in overeenstemming te blijven met de omgeving. De door de gemeente aangepaste voorschriften kunnen in graad van beroep ook bijgetreden worden.

Door de ruime kaveloppervlaktes, de inplanting vooraan op het perceel en de voorziene bouwstrook binnen de eerste 55m, kan het bestaande bos en groen alsook het ecologisch functioneren grotendeels behouden blijven. De verkavelingsvoorschriften bieden daarbij voldoende garanties om de bestaande beboste groene ruimte te behouden. Afsluitingen zijn niet toegelaten zodat ook migratie van kleine dieren mogelijk blijft.

Uit de screening blijkt tot slot dat de omvang van het project, de relatie met de ruimtelijke context en de impact op mens en milieu eerder beperkt van aard is, zodat de goede ruimtelijke ordening niet in het gedrang komt.

Watertoets:

Volgens artikel 8 van het decreet van 18 juli 2003 en latere wijzigingen betreffende het integraal waterbeleid dient de aanvraag onderworpen te zijn aan de watertoets. Het besluit van de Vlaamse Regering van 20 juli 2006 en latere wijzigingen stelt nadere regels vast voor de toepassing van de watertoets. De aanvraag werd getoetst aan de kenmerken van

het watersysteem, aan de doelstellingen en beginselen van artikel 5, 6 en 7 van het decreet integraal waterbeleid, en aan de bindende bepalingen van het (deel)bekkenbeheerplan.

Bij nazicht van de Vlaamse kaart met de overstromingsgevoelige gebieden, blijkt het perceel gelegen te zijn in een effectief en mogelijk overstromingsgevoelig gebied.

De voorliggende verkaveling voorziet de mogelijkheid van het bouwen en/of verharden van een gedeelte van de percelen, zodat rekening gehouden moet worden met het mogelijke effect op de plaatselijke waterhuishouding. Door de toename van de verharde oppervlakte wordt de infiltratie van het hemelwater in de bodem plaatselijk beperkt. Wanneer schema van bijlage 2 bij het besluit van 20 juli 2006 wordt doorlopen (vertaald in het watertoetsinstrument) bekomt men als resultaat dat advies moet worden gevraagd aan de waterbeheerder met betrekking tot het begroten van het effect van de gewijzigde afstromingshoeveelheid. Voor het overige is een positieve uitspraak over de watertoets mogelijk indien ten minste wordt voldaan aan de gewestelijke stedenbouwkundige verordening inzake hemelwaterputten, infiltratievoorzieningen, buffervoorzieningen en gescheiden lozing van afvalwater en hemelwater en aan de voorwaarden gesteld in het voornoemd advies. De verkaveling bevat ook voorschriften met betrekking tot de waterhuishouding.

Mits de naleving van de gewestelijke en bij verfijning de gemeentelijke stedenbouwkundige verordeningen inzake hemelwater en verwijzend naar het advies van de VMM dienaangaande, kan worden verwacht dat de aanvraag geen significante negatieve impact heeft op de waterhuishouding.

Algemene conclusie:

De aanvraag is in overeenstemming met de decretale en reglementaire bepalingen, op voorwaarde dat de voorwaarden in het kader van art. 80bis van het bosdecreet worden nageleefd en de sociale en bescheiden last wordt uitgevoerd.

De aanvraag kan vanuit het oogpunt van de goede ruimtelijke ordening worden aanvaard, mits een kleine aanpassing van de verkavelingsvoorschriften.

Het beroep van Maria Konings ea. wordt onontvankelijk verklaard.

...

De deputatie sluit zich aan bij het verslag van de provinciaal stedenbouwkundig ambtenaar van 15 november 2012 en maakt de inhoud ervan tot haar eigen motivering.

...

Dit is de bestreden beslissing.

Mevrouw Lily VANDEPUT, de heer Frans DE BLOCK, mevrouw Ria VAN DEN BOSSCHE, de heer Eric SPRUYT, de heer Henri DE SMEDT, de heer Tom DE SMEDT, mevrouw Gerda NELEN, de heer Ronny VERBANCK, mevrouw Sonja VAEREWYCK, de heer Philippe DIERYCK, mevrouw Mia HUBRECHTS, mevrouw Ingrid DENISSEN, de heer Jaques MEYVIS, de heer John KOSTENSE, mevrouw Anne WILLEMS, de heer Jaques RIEKE en mevrouw Maria VERMEESSEN hebben met een aangetekende brief van 28 januari 2013 eveneens een vordering tot vernietiging van de bestreden beslissing ingesteld. Deze zaak is bij de Raad gekend onder het rolnummer 1213/0348/A/4/0325.

De heer Philippe VANDE CASTEELE en de heer Françoise VANDE CASTEELE hebben met een aangetekende brief van 28 januari 2013 eveneens een vordering tot vernietiging van de bestreden beslissing ingesteld. Deze zaak is bij de Raad gekend onder het rolnummer 1213/0349/A/4/0326.

Mevrouw Gerda VAN DE VEN en de heer Marc NAUWELAERS hebben met een aangetekende brief van 28 januari 2013 ook een vordering tot vernietiging van de bestreden beslissing ingesteld. Deze zaak is bij de Raad gekend onder het rolnummer 1213/0350/A/4/0327.

De heer Leo CAZAERCK heeft met een aangetekende brief van 4 februari 2013 bij de Raad een beroep ingesteld dat strekt tot de vernietiging van deze bestreden beslissing. Deze zaak is bij de Raad gekend onder het rolnummer 1213/0386/A/4/0361.

V. ONTVANKELIJKHEID VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

1.

De verwerende en de tussenkomende partij betwisten het belang van de eerste verzoekende partij bij de voorliggende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging en tot vernietiging van de bestreden beslissing en bijgevolg de ontvankelijkheid ervan.

De Raad is echter van oordeel dat de excepties van de verwerende en de tussenkomende partij slechts onderzocht en beoordeeld dienen te worden wanneer de voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te bevelen, zijn vervuld. Zoals hierna zal blijken, is dit niet het geval.

2.

De tussenkomende partij betwist eveneens het belang van de tweede verzoekende partij bij enkel de voorliggende vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing en bijgevolg de ontvankelijkheid ervan. De Raad stelt vast dat de tussenkomende partij in gelijkaardige bewoordingen eenzelfde exceptie aanhaalt, wat zij zelf bevestigt, bij haar uiteenzetting waar het ingeroepen moeilijk te herstellen ernstig nadeel wordt betwist.

De Raad is echter van oordeel dat de excepties van de tussenkomende partij slechts onderzocht en beoordeeld dienen te worden wanneer de voorwaarden om de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing te bevelen, zijn vervuld. Zoals hierna zal blijken, is dit niet het geval.

VI. ONDERZOEK VAN DE VORDERING TOT SCHORSING

A. Vooraf

Standpunten van de partijen

1.

De verzoekende partijen werpen op dat indien het gemeenschapsrecht wordt geschonden, in deze het verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, het Verdrag van Aarhus of de MER-richtlijn, moet de voorwaarde van artikel 4.8.18, §2 VCRO – met name de cumulatieve voorwaarden van een ernstig middel en een risico tot een MTHEN – buiten toepassing worden gelaten. De voorwaarde van een ernstig milieumiddel zou immers volstaan.

Zij benadrukken meer specifiek dat de vaststelling van de schending van de procedurele voorschriften van (1) het Verdrag van Aarhus en (2) de Richtlijnen 2011/92 en 85/337/EEG, beiden cruciale hogere EU-normen waarop het Europees Hof toezicht houdt, de rechter verplicht om ter waarborg van een maximale milieubescherming de schorsing van de tenuitvoerlegging van de

verkavelingsvergunning te bevelen (en de nationale procedurele cumul-beperking van artikel 4.8.18, § 2 VCRO dus te overrulen).

De verzoekende partijen verwijzen hiertoe naar verschillende arresten van het Hof van Justitie en stellen dat dezelfde redenering geldt voor een verzoek tot schorsing van de tenuitvoerlegging van een vergunning. Zij verwijzen naar het door hen opgeworpen derde middel, hun zogenaamde milieumiddel.

Ten slotte vragen de verzoekende partijen om de volgende prejudiciële vraag te stellen aan het Grondwettelijk Hof:

“ ...

“Schendt de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening (VCRO), inzonderheid artikel 4.18.8, § 2, 1ste lid VCRO, niet de artikelen 10, 11, 23 en 32 van de Grondwet, afzonderlijk genomen en in samenhang beschouwd met (1) de Richtlijn 2011/92/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten, inzonderheid de artikelen 4 en 6, (2) het Verdrag betreffende toegang tot informatie, inspraak bij besluitvorming en toegang tot de rechter inzake milieuaangelegenheden, en met de Bijlagen I en II, gedaan te Aarhus op 25 juni 1998, inzonderheid artikel 6, en de wet van 17 december 2002 houdende instemming met het Verdrag, (3) het voorzorgsbeginsel en het beginsel van preventief handelen, vermeld in artikel 191 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU) en in de Richtlijn 2011/92/EU van 13 december 2011, (4) het samenwerkingsbeginsel, neergelegd in artikel 4.3 van het Verdrag over de Europese Unie (voormalig art. 10 EG), en (5) artikel 7bis van de Grondwet,

In zoverre wanneer de Raad voor Vergunningsbetwistingen bij de beoordeling van een verzoek tot schorsing van tenuitvoerlegging vaststelt dat een verkavelingsvergunning prima facie werd aangenomen met schending van voormelde bepalingen en beginselen van het gemeenschapsrecht of het Verdrag van Aarhus zonder definitief in een eindarrest vast te stellen dat dit nationaal optreden onverenigbaar is met deze bepalingen en beginselen, dit rechtscollege enkel de schorsing van tenuitvoerlegging kan bevelen indien het bovendien besluit tot een risico tot een persoonlijk moeilijk te herstellen ernstig nadeel, een cumulatieve voorwaarde die in beginsel buiten toepassing moet gelaten worden ingevolge de voorrang en de rechtstreekse werking van voormelde bepalingen en beginselen van het gemeenschapsrecht en het Verdrag van Aarhus (HvJ 7 januari 2004, Wells, C-201/02, 19 juni 1990, Factortame, C-213/89, 21 februari 1991, Zuckerfabrik Süderdithm., C-143/88),

in acht genomen het gegeven dat (1) de Raad voor Vergunningsbetwistingen niet kan vaststellen dat korte debatten kunnen volstaan om hierop in een tegensprekelijke procedure een middel kennelijk gegrond te bevinden, dit in tegenstelling tot de algemene procedure, bepaald in artikel 30, § 2 van de Gecoördineerde Wetten op de Raad van State (Gec.W.R.v.S.) en artikel 93 van het besluit van de Regent van 23 augustus 1948 tot regeling van de rechtspleging voor de afdeling bestuursrechtspraak, en (2) de Raad voor Vergunningsbetwistingen ook geen voorlopige maatregelen kan bevelen, wat in het algemeen administratief kort geding wel mogelijk is ingevolge artikel 18 Gec.W.R.v.S.?”

...”

2.

De verwerende partij antwoordt hierop vooreerst dat de het Grondwettelijk Hof niet de rechter van de zaak is en dat de voorgestelde vraag vertrekt vanuit de juistheid van het uitgangspunt van het middel, namelijk dat een 'ernstig' milieumiddel voorhanden zou zijn. Zij stelt dat uit haar

weerlegging van het derde middel blijkt dat dit uitgangspunt onjuist is, zodat het antwoord op de vraag geen pertinentie heeft voor de beoordeling van dit middel en de vraag bijgevolg niet op prejudiciële wijze dient gesteld te worden.

De verwerende partij meent dat de prejudiciële vraag bovendien betrekking heeft op de eigen bevoegdheid van de Raad, waarvoor geen prejudiciële vraag kan worden gesteld aan het Grondwettelijk Hof. Verder meent de verwerende partij dat het stellen van een a priori vertragende prejudiciële vraag haaks staat op het zogenaamde 'spoedeisend karakter' van een vordering tot schorsing. Het administratief kortgeding heeft minstens een voorlopig karakter.

Tenslotte stelt de verwerende partij dat de verzoekende partijen niet verduidelijken in welke zin artikel 4.8.18, §2 VCRO een 'verschil in behandeling' zou inhouden of het recht op een gezond leefmilieu in de zin van artikel 23 van de Grondwet in het gedrang zou kunnen brengen en aldus de artikelen 10, 11 en 23 van de Grondwet zou schenden. Het Grondwettelijk Hof is niet bevoegd om rechtstreeks te toetsen aan bindende normen van internationaal recht en van het recht van de Europese Unie.

3.

De tussenkomenende partij verwijst naar een arrest van de Raad van State van 23 september 2010 (nummer 207.592). Zij stelt dat hieruit blijkt dat de door de verzoekende partijen geopperde prejudiciële vraag niet noodzakelijk is voor de beoordeling van de voorliggende zaak. Minstens houden de betwiste bepalingen van de VCRO geen schending in van de aangehaalde grondrechten.

Beoordeling door de Raad

1.

De Raad spreekt zich als administratief rechtscollege onder meer uit over beroepen die worden ingesteld tegen vergunningsbeslissingen, zijnde uitdrukkelijke of stilzwijgende bestuurlijke beslissingen genomen in laatste aanleg, betreffende het afleveren of weigeren van een vergunning (artikel 4.8.1, tweede lid, 1° VCRO). Zo de Raad vaststelt dat de bestreden beslissing onregelmatig is, vernietigt hij deze beslissing (artikel 4.8.3, §1 VCRO).

Op grond van artikel 4.8.18, §2, eerste lid VCRO kan de Raad tevens de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bij hem bestreden beslissing bevelen op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van die beslissing een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokken en als de verzoekende partijen ernstige middelen aanvoeren die de vernietiging van de aangevochten beslissing kunnen verantwoorden.

Uit deze bepalingen volgt dat de Vlaamse regelgeving effectief voorziet in een jurisdictionele bescherming voor (procedurele) onregelmatigheden. In het bijzonder is de mogelijkheid tot het instellen van zowel een vernietigings- als een schorsingsprocedure voorgeschreven. Deze bescherming geldt eveneens voor betwistingen met betrekking tot milieuregelgeving, zoals meer specifiek de verplichtingen omtrent de mer-screening en milieueffectenrapportage, binnen aanvragen voor verkavelingsvergunningen.

2.

In het licht van artikel 4.8.1, tweede lid, 1° VCRO en artikel 4.8.3, §1 VCRO dient een bij de Raad aanhangig gemaakt beroep minstens en in eerste instantie de vernietiging van een bestreden beslissing te bevatten. Ook in de memorie van toelichting wijst de decreetgever er trouwens op dat de Raad zich als administratief rechtscollege uitspreekt over vernietigingsberoepen (*Parl. St. VI*.

Parl., 2008-2009, nr. 2011/1, 195, nr. 570). In de VCRO is de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging bijgevolg duidelijk als een accessorium bij de vordering tot vernietiging opgevat.

Gelet op het gegeven dat een eventuele schorsingsprocedure in functie staat van de latere vernietigingsprocedure, lijkt de decreetgever dan ook niet op onredelijke wijze bijkomende voorwaarden, zoals onder meer het aantonen van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel, opgelegd te hebben aan een vordering tot schorsing. Bovendien heeft een uitspraak binnen een schorsingsprocedure slechts een voorlopig karakter.

De omstandigheid dat de milieubescherming, zoals vervat in artikel 191 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, een wezenlijke doelstelling is van de Europese Unie, doet hieraan geen afbreuk. Een (afdoende) vorm van jurisdictionele bescherming staat immers principieel ter beschikking van de rechtszoekenden, zoals de verzoekende partijen.

3.

Gelet op voorgaande overwegingen, mist de door de verzoekende partijen gesuggereerde prejudiciële vraag de nodige juridische grondslag, minstens stelt de Raad samen met de verwerende partij vast dat de verzoekende partijen nalaten aan te geven waarom, laat staan in welke zin, de artikelen 10, 11, 23 en 32 van de Grondwet zouden geschonden zijn.

Het komt de Raad, bij gebrek aan verdere verduidelijking door de verzoekende partijen, overigens niet toe de voorliggende vraag te vervolledigen door in de plaats van de verzoekende partijen de vereiste preciseringen aan te brengen betreffende essentiële elementen van de prejudiciële vraag, die het stellen ervan, in voorkomend geval, wel onontbeerlijk maken.

B. Moeilijk te herstellen ernstig nadeel

Standpunt van de partijen

1.1.

De eerste verzoekende partij, de vzw Aktiekomitee Red de Voorkempen, omschrijft het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat zij meent te lijden als volgt:

“ ...

- ❖ *Artikel 9 van het Verdrag van Aarhus bepaalt dat een niet-gouvernementele organisatie die voldoet aan artikel 2, 5de lid – m.a.w. zich inzetten voor milieubescherming en voldoen aan de eisen van het nationaal recht – geacht wordt belanghebbende te zijn en dus een belang en rechten heeft voor de toegang tot de rechter, precies zoals het betrokken publiek.*

Artikel 11 van de Richtlijn 2011/92/EU (betreffende de milieueffect-beoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten) bepaalt net hetzelfde voor dergelijke milieubescherming-NGO's.

- ❖ *Bij de bespreking van de hoedanigheid werd aangegeven dat de vzw Red De Voorkempen inderdaad zulke niet-gouvernementele organisatie is die zich inzet voor milieubescherming. (supra, VII.)*

Het 3de middel bevestigt dat het Verdrag van Aarhus en de Richtlijn 2011/92/EU van toepassing zijn en bovendien geschonden zijn. (supra, IX.3)

- ❖ **Als milieubescherming-NGO kan verzoeker krachtens artikel 9 van het Verdrag van Aarhus en artikel 11 van de Richtlijn 2011/92 dus ook in kort geding optreden zoals het betrokken publiek.**

Welnu, in de paragraaf X.6 werd precies uiteengezet dat het betrokken publiek, zoals verzoeker Vande Casteele, wel degelijk een risico tot een MTHEN ondergaat wegens de impact van het project op de gezondheid van de omwonenden en het gegeven dat de vergunning veel ontbossing toelaat.

- ❖ *Verzoeker ervaart als NGO die zich inzet voor milieubescherming, ook een ander persoonlijk MTHEN.*

De verkaveling van het Bos De Zeurt staat immers ook haaks op de statutaire doelstelling van “het behoud en het herstel van de eigen aard, de verscheidenheid en het ongeschonden karakter en de duurzaamheid van het leefmilieu in het administratief arrondissement Antwerpen, door middel van maatregelen ter bescherming van het leefmilieu in het algemeen zoals de flora en de fauna, het landschap, de lucht, het water, de bodem, de ruimtelijke ordening en de ondergrond”.

Dit nadeel (dat ook het ‘betrokken publiek’ zoals o.m. verzoeker Vande Casteele, te beurt valt) is op zich moeilijk te herstellen. De verkavelaar schroomt er ook niet voor om te bevestigen dat ontbossing van het Bos De Zeurt, ontegensprekelijk een moeilijk te herstellen handeling, erbij zal horen.

Dit nadeel is ook ernstig omdat het weldra gehalveerde Bos De Zeurt, goed voor 7 ha, van oudsher een cruciale milieu-functie vervult en overigens een biologisch bijzonder waardevol gebied is.

...”

1.2.

De tweede verzoekende partij, de heer Philippe Vande Casteele, omschrijft het moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat zij meent te lijden als volgt:

“...

In de aanvullende nota dd. 8 oktober 2012 heeft verzoeker aan de Deputatie gemeld met verwijzing naar de bezwaarschriften, ingediend in het kader van het openbaar onderzoek: (stuk 11, p. 11-12)

“Men kan in casu maar over verzoekers belang herhalen dat de bestreden verkavelingsvergunning hen inderdaad als aanpalenden rechtstreekse of onrechtstreekse hinder en/of nadelen bezorgt. Een en ander blijkt ook uit de grieven van het bezwaarschrift en het beroepschrift.

Niet alleen wordt in deze aanpalende zone van 7 ha biologisch zeer waardevol bosgebied verkaveld met daarbij een ontbossing van 2,65 ha. Deze ingreep op het aanpalend milieu is dermate zwaar dat hij ook onder het toepassingsgebied van de Richtlijn 2011/92 en het Aarhus-Verdrag valt en tevens een milieueffecten-beoordeling (screening of rapport) verantwoordt. Het nadeel is dus evident. Verzoekers zijn gediend met een weigering, zoals overigens al het geval is geweest in 1999 en 2007.

Bovendien wordt de natuurlijke geluidsbuffer op de percelen 10 en 11 (Spechtendreef) verminderd.

Verder worden de wandeldreven afgesloten en de bouwzones wijzigen nadelig het groene uitzicht.

Het Bos De Zeurt fungeert ook als wateroverstromingsgebied; deze capaciteit wordt nu aangetast.”

Deze beschouwingen, thans in dit verzoekschrift herhaald, bevestigen dat verzoeker rechtstreekse en onrechtstreekse nadeel of hinder kan ervaren ingevolge de verkaveling en bijhorende ontbossing.

Tussen verzoekers woning en de E-19 bevindt zich nu nog de bebossing op de percelen nr. 10 en 11, t.t. z. het noordelijk gebied afgebakend door de Zwanendreef, de Spechtendreef en de Klamperdreef.

Het inplantingsplan bevestigt dat op deze twee percelen geen enkel bos wordt behouden.

Wat de geluidsdemping betreft, zal men vaststellen dat er ter hoogte van de E-19 ook geen geluidsscherm werd aangelegd. (= ter hoogte van het kruispunt van Zwanendreef & Spechtendreef)

Belangrijk is dus het niveau van de bestaande situatie (d.w.z. vóór de tenuitvoerlegging van de verkavelings-vergunning).

Dit is immers voor verzoekers woning al een kritisch niveau van ongeveer 65 dB, met andere woorden ruim boven de 50 dB-limietwaarden van de **WGO** en de Vlaamse overheid (**Vlaem II**).

In het omstandig gemotiveerd ongunstig advies dd. 12 april 2012 heeft de Milieudienst daarom ook expliciet gewezen op de noodzaak om deze buffer voor de geluidsoverlast en de luchtkwaliteit te behouden, dit met een verwijzing naar recente E19-rechtspraak van de Raad van State. (stuk 14)

Wat betreft de luchtkwaliteit die het Bos De Zeurt van 7 ha dus precies moet blijven behouden, vermeldt het Schepencollege zelf in de vergunning dd. 28 augustus 2012 expliciet als dé doelstelling “**het maximaal behoud van de buffers in functie van geluid en fijn stof**”. (stuk 12)

In deze vergunning heeft het Schepencollege het even expliciet ook over “**bomen, struiken en heesters die filterend werken**”.

Artikel 4.2.17 VCRO bepaalt: (...)

De nadelige effecten op de geluidsdemping en de luchtkwaliteit wegens ontbossing zijn dus niet hypothetisch, omdat de ontbossing nu eenmaal meteen kan gebeuren zonder bouwvergunning.

Ingevolge artikel 4.2.17 VCRO volstaat de verkavelingsvergunning immers voor de ontbossing.

*In zijn omstandige “nota”, gedagtekend 19 november 2012, stelt de verkavelaar trouwens expliciet “**niet in te zien waarom de kavels niet bouwrijp kunnen worden gemaakt**”.*
(p. 28, fine) (stuk 8)

Irrelevant is dus het argument dat men eerst nog de bouwvergunningen zou moeten afwachten om dan pas van nadelige effecten op de levenskwaliteit en het milieu te kunnen spreken. Integendeel!

Ook voor verzoeker verdwijnt nu de natuurbuffer en er is een terugtred in zijn levenskwaliteit, dit alles wegens de ontbossing, onderdeel van de uitvoering van de bestreden verkavelingsvergunning.

De ontbossing is uiteraard een moeilijk te herstellen nadeel, zowel voor geluid- als voor luchtkwaliteit.

Niet alleen bestaat er na een annulatie-arrest slechts een louter juridische fictie dat de bestreden beslissing tijdens de ganse annulatie-procedure niet heeft bestaan. Wat uitgevoerd werd, blijft zo.

Erger, na een annulatie-arrest kan men de uitvoering van de bestreden beslissing de facto dus ook zelfs niet eens goedmaken met een effect “ex tunc”. Herbossen neemt immers 30 jaar in beslag.

Ontbossing is er dan geweest, en ze heeft dus ook onherroepelijke gevolgen voor de toekomst, met andere woorden zelfs ook na de uitspraak van een annulatie-arrest en gedurende minstens 30 jaar.

Idem voor de verminderde luchtfiltering die de tenuitvoerlegging van de bestreden vergunning niet alleen al heeft veroorzaakt gedurende de ganse annulatie-procedure, maar die dus ook nadien onherroepelijke wijze effecten behoudt omdat de ontbossing nu eenmaal een onherroepelijk feit is.

Het ervaren moeilijk te herstellen nadeel is ook ernstig.

De metingen van de Vlaamse overheid hebben immers al aangetoond dat verzoeker onderhevig is aan geluidsoverlast van ongeveer 65 dB. Zo was het in 2005 en 2008, en het is dus niet veranderd.

Vermits er geen woningen waren op de percelen 11 en 12, heeft men nu ook geen geluidsscherm geplaatst bij de E-19 (ter hoogte van het kruispunt tussen de Spechtendreef en de Zwanendreef).

*Deze bestaande situatie is op zich al onaanvaardbaar. Zowel de Wereldgezondheidsorganisatie (**WGO**) als de **Vlarem II** (= BVR van 19 januari 1999) hebben immers klaar en duidelijk uitgemaakt dat hinder boven **50 dB** onherroepelijke schadelijke gevolgen heeft op de fysische en psychische gezondheid.*

Voor alle duidelijkheid: verzoeker woont er sinds 1964, m.a.w. ruim vóór de aanleg van de E-19, en hij kan dus niet verweten worden om recent verhuisd te hebben naar een geluidsrijke omgeving ...

Welnu, verzoeker zal dus door de tenuitvoerlegging van de bestreden vergunning een zelfs verhoogd nadeel ondergaan na ontbossing, inzonderheid na ontbossing op de percelen 10 & 11, t.t.z. het noordelijk gebied afgebakend door de Zwanendreef, de Spechtendreef en de Klamperdreef. Nogmaals ook, in de plannen wordt dus geen enkel bos behouden op die percelen nr. 11 en 12.

Dit is ook een **ernstig nadeel**, ook omdat het bestaand geluidsniveau nu eenmaal al 50 dB overstijgt.

De ontbossing verergert met andere woorden het bestaand niveau dat op zich al onaanvaardbaar is.

En het is algemeen geweten dat de laatste bijkomende decibels (dB's) de schadelijkste zijn. Te meer omdat er sprake is van een logaritmische schaal.

Qua luchtkwaliteit: de filtercapaciteit van het Bos De Zeurt (7 ha) wordt ook gehalveerd. Dit is uiteraard ook een ernstig nadeel (zoals de Gemeente onderkende met de term “filterend werken”).

De som van de geluids- en luchtkwaliteits-nadelen is uiteraard a fortiori een MTHEN.

Ook daarom heeft de Milieudienst dus zeer terecht aangedrongen, met oog voor het voorschrift van artikel 23 van de Grondwet, op het behoud van het Bos De Zeurt als bestaande minimale buffer.

Als toemaatje is er de aanleg van een “spitsstrook” aanlegt op de E-19, ter hoogte van het Bos De Zeurt. (perscommuniqué, 14 juni 2012 : “De volgende jaren komen er twee spitsstroken bij op de autosnelwegen in Vlaanderen. Dat besliste Vlaams minister van Mobiliteit en Openbare Werken Hilde Crevits na een haalbaarheidsstudie. De nieuwe spitsstroken komen op de E19 van Antwerpen-Noord tot St.-Job-in-t-Goor en op de E40 van Sterrebeek tot Holsbeek.”) (stuk 17-18)

Deze strook is dichter bij verzoekers woning en bevordert de doorstroming van het verkeer. Dit verhoogt de verkeerssnelheid en verhoogt bijgevolg ook de E19-geluidsoverlast (die zoals opgemerkt het aanvaardbare niveau, bepaald door **WGO** en **Vlarem II**, al ruimschoots overstijgt).

De uitvoering van de vergunning middels de ontbossing, bepaald in artikel 4.2.17 VCRO, verhoogt dus in 2013 het aanwezige gecumuleerde nadeel van de geluidsoverlast en de fijnstof-hinder tot een niveau van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel, inzonderheid voor verzoekers gezondheid.

...”

1.3.

Beide verzoekende partijen menen als volgt nog een algemeen milieunadeel als moeilijk te herstellen ernstig nadeel te lijden:

“ ...

In het arrest nr. S/2012/0239 van 5 december 2012 herinnert Uw Raad: (...)

Nalezing van deze rechtspraak van de Raad van State bevestigt dat het nadeel niet strikt persoonlijk moet zijn aan de verzoekende partij, ook al omwille van het objectief karakter van het contentieux.

Precies in milieu- en stedenbouwkzaken moet men immers bij de opgave van het risico tot een MTHEN de andere nadelen erbij betrekken omdat de doelstelling van milieubescherming, vermeld in artikel 191 van het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie (VWEU), één van de wezenlijke doelstellingen van de Unie is en een zowel sectoroverschrijdend als fundamenteel karakter heeft. (HvJ 28 februari 2012, Wells, C-14-11, overweging 61, zie in die zin ook: HvJ 13 september 2005, Commissie/Raad, C-176/03, punten 41 en 42)

Net daarom blijft de rechtsleer actueel: “vooral in milieu- en stedenbouwkzaken, waar bijna altijd meer in het geding is dan strikt individuele belangen, kan deze (RvS-)rechtspraak bepaald gelukkig worden genoemd”. (E. Lanckswert, Het administratief kort geding, Kluwer, 1993, p. 114, nr. 201)

*Het te verkavelen Bos De Zeurt is een – door de waarderingskaarten – als **biologisch waardevol** aangemerkt gebied. Het gebied is ook gelegen in een **effectief wateroverstromingsgevoelig** gebied.*

Eerdere verkavelingsaanvragen werden geweigerd door de Gemeente in 1999, 2004 en 2007, ook al omdat het Bosdecreet er zich nu eenmaal ook volledig tegen verzette.

Wat er ook van zij, wegens de bijzondere kenmerken van het Bos De Zeurt heeft de Milieudienst zeer terecht een omstandig gemotiveerd ongunstig advies gegeven op 12 april 2012 met oog voor de dwingende milieubehoud-doelstelling, opgenomen in artikel 1.2., § 1 van het DABM. (stuk 14)

Zoals in paragraaf X.6 omschreven, is er wegens artikel 4.2.17 VCRO een risico tot een MTHEN ingevolge de tenuitvoerlegging van de verkavelingsvergunning die geldt als ontbossing-vergunning.

Het MTHEN is dus niet alleen gelegen in de verhoogde geluids- en fijnstof-overlast voor verzoekers.

Het MTHEN resulteert ook uit de versnippering en aantasting van een biologisch waardevol gebied van 7 ha, tevens aangemerkt als effectief wateroverstromingsgevoelig met specifieke fauna en flora.

De milieubescherming is niet gediend met een tenuitvoerlegging die onherroepelijke gevolgen heeft.

Beide verzoekers betrekken dit objectief algemeen milieu-nadeel bijgevolg hier rechtmatig als bijkomend element bij de evaluatie van het risico tot een MTHEN, bepaald in artikel 4.8.18, §2 VCRO.

...

2.1.

De verwerende partij antwoordt, voor wat betreft de eerste verzoekende partij, als volgt:

“ ...

3.

Voor zover eerste verzoekende partij een poging doet een nadeel te schetsen, dient vastgesteld dat van de loutere bewering dat het 'Bos De Zeurt' van oudsher een cruciale

'milieu-functie' zou hebben en gelegen is in biologisch waardevol gebied, geen enkele bewijswaarde uitgaat.

De ligging in volgens de biologische waarderingskaarten als biologisch waardevol aangemerkt gebied heeft een louter indicatieve waarde, en betreft geen bindend element van beoordeling van een vergunningsaanvraag. Van een biologische waarderingskaart gaat immers geen enkele bindende en verordenende kracht uit (in die zin RvS, nr. 215.735, 13 oktober 2011, x x x)

De aanvraag paalt bovendien aan de E19. Het gebied vertoont - gelet de ligging in de wijk De Zeurt - reeds een verregaande mate van zgn. 'versnippering'. Alle te ontwikkelen percelen zijn immers aan één of meerdere zijden gelegen aan een bestaande voldoende uitgeruste weg en/of woningen. Met uitzondering van de zuidzijde van het gebied - effectief gelegen in bosgebied - zijn alle percelen die palen aan het voorwerp van de aanvraag, bebouwd.

De verkavelingsvergunning voorziet in een ontbossing van 26.456m², terwijl 37.136m² bos wordt voorzien te worden behouden.

Luidens de verkavelingsvoorschriften is het in de voormelde zone 'te behouden private beboste groene ruimten' (artikel 6) 'niet toegelaten om ingrijpende wijzigingen aan de bodem, de strooisellaag, de kruidlaag of de boomlaag uit te voeren. [...] Het aanleggen van gazons, bloemperken e.d. het aanplanten van tuin - en siergewassen is er niet toegelaten.'

De verkavelingsvoorschriften verduidelijken tevens dat in de bedoelde zone géén constructies kunnen worden opgericht, zelfs niet als daarvoor geen stedenbouwkundige vergunning vereist is.

*De loutere omstandigheid dat in functie van woongelegenheden partieel dient te worden ontbost, volgt uit het bestemmingsvoorschrift van **'woonpark' dat op het gebied van toepassing is.***

De Raad van State oordeelde in dat opzicht (RvS, nr. 193.902, 5 juni 2009, Kertens): (...)

Een bepaalde mate van ontbossing is dan ook in de eerste plaats eigen aan het bestemmingsvoorschrift van 'woonpark', waarbinnen de aanvraag gelegen is, waardoor bebouwing op die plaats mogelijk is. Woningen impliceren dat op die plaats waar de woningen worden voorzien, noodzakelijkerwijze in bepaalde mate moet worden ontbost. Eerste verzoekende partij toont het rechtstreekse verband met het door haar ingeroepen nadeel en de bestreden beslissing aldus niet aan.

Eerste verzoekende partij verliest tevens kennelijk uit het oog dat voor ontbossing van 26.456m², nodig voor de realisatie van de verkaveling, door het Agentschap voor Natuur en Bos in het licht van bosbescherming, zoals hoofdstuk VIII 'Bosbescherming' van het Bosdecreet van 13 juni 1990 voorschrijft, groen licht werd gegeven.

Artikel 90 bis, §1 Bosdecreet schrijft op dat punt voor: (...)

Het Agentschap maakt daarbij tevens een oordeel van wat 'bosbouwkundig' aanvaardbaar is (artikel 90bis, §5, tweede lid Bosdecreet).

...

De omstandigheid dat eerste verzoekende partij de omliggende bebouwing, de onmiddellijke nabijheid van de E19, het resterende gedeelte bosgebied met een

oppervlakte van 37.136m² en het advies van ANB niet in rekening neemt bij haar betoog omtrent het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, alsook de zgn. cruciale rol die het 'bos' zou spelen met geen enkel stuk weet te staven, noopt ertoe te besluiten dat verzoekende partij niet de precieze, en concrete aanduidingen over de aard en omvang van het beweerdelijke nadeel verschaft, vereist in het licht van artikel 4.8.18, §2 VCRO.

De aanvraag is bovendien gelegen in woonparkgebied - wat een zekere mate van bebouwing en daarmee een zekere mate bebossing vereist en toelaat (artikel 90bis Bosdecreet).

4.

Wat betreft de verwijzing naar artikel 9 van het Verdrag van Aarhus, dat verzoekende partijen het recht zou geven toegang te hebben tot gerechtelijke herzieningsprocedures, alsook artikel 11 van Richtlijn 2011/92/EU dat verzoekende partijen eenzelfde toegang tot de rechter zou verlenen van zodra 'een inbreuk is gemaakt op een recht', kan in eerste instantie worden verwezen naar de rechtspraak van Uw Raad.

In een arrest van 7 mei 2012 (S/2012/0099) meende Uw Raad immers dat het steunen van een uiteenzetting op artikelen 9.3 en 9.4 van het Verdrag van Aarhus, die betrekking hebben op de toegang tot de rechter en de ontvankelijkheid van een rechtsvordering door een milieuvereniging, op zich geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan inhouden. (RvVB, nr. S/2012/0099, 7 mei 2012).

Het steunen op artikel 11 van Richtlijn 2011/92/EU en de rechtspraak van de Raad van State, kan evenmin het bewijs van een persoonlijk moeilijk te herstellen ernstig nadeel inhouden.

...”

2.2.

De verwerende partij antwoordt, voor wat betreft de tweede verzoekende partij, als volgt:

“ ...

7.

De ligging in volgens de biologische waarderingskaarten als biologisch waardevol aangemerkt gebied heeft een louter indicatieve waarde, en betreft geen bindend element van beoordeling van een -vergunningsaanvraag. Van een biologische waarderingskaart gaat immers geen enkele bindende en verordenende kracht uit (in die zin RvS, nr. 215.735, 13 oktober 2011, x x x)

De aanvraag paalt bovendien aan de E19. Het gebied vertoont - gelet de ligging in de wijk De Zeurt - reeds een verregaande mate van zgn. 'versnippering'. Alle te ontwikkelen percelen zijn immers aan één of meerdere zijden gelegen aan een bestaande voldoende uitgeruste weg en/of woningen. Met uitzondering van de zuidzijde van het gebied - effectief gelegen in bosgebied - zijn alle percelen die palen aan het voorwerp van de aanvraag, bebouwd.

De verkavelingsvergunning voorziet in het behoud van bos met een oppervlakte van 37.136m², met een ontbossing van 26.456m²,

Luidens de verkavelingsvoorschriften is het in de voormelde zone 'te behouden private beboste groene ruimten' (artikel 6) 'niet toegelaten om ingrijpende wijzigingen aan de

bodem, de strooisellaag, de kruidlaag of de boomlaag uit te voeren. 11..] Het aanleggen van gazons, bloemperken e.d. het aanplanten van tuin - en siergewassen is er niet toegelaten.'

De verkavelingsvoorschriften verduidelijken tevens dat in de bedoelde zone géén constructies kunnen worden opgericht, zelfs niet als daarvoor geen stedenbouwkundige vergunning vereist is.

8.

In de verkavelingsvergunning wordt bovendien voorzien de groene dreven te behouden en open te houden. Het al dan niet openbaar karakter van dreven is het gevolg van het gebruik dat van die dreven wordt gemaakt en een eventuele beslissing tot desaffectatie - voor zover de dreven voordien wel een openbaar (en niet louter bestemmingsgericht) karakter hadden- van de bevoegde overheid.

*Een openbare weg is immers "elke weg die voor het openbaar verkeer te lande is opengesteld, ook als de bedding ervan een private eigendom is" (DE STAERCCKE, J., Administratieve rechtsbibliotheek, algemene reeks nr. 13 Wegenrecht, Die keure Brugge 2007, 4). De verkavelingsvergunning an sich is bijgevolg niet van die aard het al dan niet openbare karakter van dreven te kunnen beïnvloeden. Het al dan niet openstellen van de dreef voor gebruik door het publiek heeft bijgevolg geen invloed op, het groene uitzicht dat tweede verzoekende partij zal kunnen blijven ervaren. De loutere omstandigheid dat in functie van woongelegenheden partieel dient te worden ontbost, en dat eerste verzoekende partij in de toekomst op woongelegenheden kan uitkijken volgt uit het bestemmingsvoorschrift van **'woonpark' dat op het gebied van toepassing is.***

De Raad van State oordeelde in dat opzicht (RvS, nr. 193.902, 5 juni 2009, Kertens): (...)

Een bepaalde mate van ontbossing en zicht op woningen is dan ook in de eerste plaats eigen aan het bestemmingsvoorschrift van 'woonpark', waarbinnen de aanvraag gelegen is, waardoor bebouwing op die plaats mogelijk is. Woningen impliceren dat op die plaats waar de woningen worden voorzien, noodzakelijkerwijze in bepaalde mate moet worden ontbost. Eerste verzoekende partij toont het rechtstreekse verband met het door haar ingeroepen nadeel en de bestreden beslissing aldus niet aan.

Zicht op woningen is in se dan ook inherent aan de bestemming van woongebied, waarbinnen de percelen van tweede verzoekende partij en de aanvrager van de vergunning gelegen zijn.

Het verdwijnen van een groen uitzicht is bijgevolg niet het gevolg van de concrete inrichting van het gebied, zoals de verkavelingsvergunning voorstelt, maar wel van de bestemming van woonparkgebied.

Tweede verzoekende partij kijkt bovendien reeds uit op woning nr. 9.

9.

Bovendien is onmiskenbaar de ligging van de woning van tweede verzoekende partij aan de E19, en niet de verkavelingsvergunning an sich, de oorzaak van beweerdelijke geluidsoverlast.

Tweede verzoekende partij tracht Uw Raad bovendien te misleiden door te verwijzen naar geluidsmetingen uitgevoerd in 2005 en 2008, terwijl februari 2011 ter hoogte van wijk De

Zeurt aan de Pauwendreef (lengte van 490m) en Gaaiendreef (200m) geluidsschermen met een hoogte van 3 tot 3,6m werden geplaatst (stukken 7 en 8).

De bijgebrachte gegevens die getuigen van een zgn. overschrijding van geluidswaarden van de WGO en VLAREM II zijn m.a.w. als gevolg van de plaatsing van nieuwe geluidsschermen, achterhaald.

Bovendien dient vastgesteld dat tweede verzoekende partij zelf een diepe tuin heeft met hoogstammige bomen, de verkavelingsvergunning niet onmiddellijk paalt aan de E19, alsook dat ter zijde van de Zwanendreef nog hoogstammige bomen staan die geen onderdeel uitmaken van de verkavelingsaanvraag. Ook bebouwing kan bovendien geluidsbufferend werken.

Tweede verzoekende partij weet de beweerdelijke 'ernstige' verergering van de bestaande toestand als gevolg van de ontbossing van de verkavelingsvergunning, dan ook niet geen enkel pertinent stuk te staven.

Er ligt geen bewijs voor van het oorzakelijk verband van het ingeroepen nadeel met de verkavelingsvergunning, en geen bewijs van het ernstig karakter van enig nadeel.

10.

Tweede verzoekende partij brengt niet het minste bewijs bij dat de verkavelingsvergunning de luchtkwaliteit ernstig negatief kan beïnvloeden.

11.

Tweede verzoekende partij klaagt verder dat de verkavelingsvergunning gelegen zou zijn in effectief overstromingsgevoelig gebied, maar geeft - gelet de beoordeling van de watertoets niet werd aangevochten - kennelijk aan het met de beoordeling van het vergunningverlenende orgaan eens te zijn.

De opgenomen motivering met betrekking tot de watertoets luidt als volgt: (...)

*Het advies van de VMM van 16 mei 2012 was voorwaardelijk gunstig, en luidt als volgt: (...)
De aanvraag is overigens eerder beperkt in overstromingsgevoelig gebied, en voor het overige in mogelijk en niet overstromingsgevoelig gebied gelegen, zodat andermaal dient vastgesteld dat tweede verzoekende partij enig beweerdelijk ernstig nadeel niet op ernstige wijze weet te staven.*

*Tweede verzoekende partij slaagt er mitsdien niet in het bestaan van ernstige nadelen te bewijzen, en blijft tevens in gebreke enig causaal verband tussen de ingeroepen 'nadelen' en de verleende verkavelingsvergunning, aan te tonen.
..."*

3.1.

De tussenkomende partij voegt hieraan, voor wat betreft de eerste verzoekende partij, nog het volgende toe:

“...
8.

Ook de VZW Aktiecomitee Red De Voorkempen slaagt er niet in om aan te tonen dat zij beschikt over een moeilijk te herstellen nadeel.

Zij beperkt zich tot volgende uiteenzetting: (...)

De VZW laat evenwel na te duiden hoe de verkaveling haaks op haar doelstelling staat. Evenmin toont zij aan dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van het bestreden besluit van die aard is om haar statutair doel te belemmeren, door haar ervan te weerhouden de voornoemde doelstellingen na te streven. De verzoekende vereniging zal hiermee evenmin haar bestaansredenen verliezen.

Nochtans is dit wel vereist.

De Raad van State oordeelde als volgt: (...)

...

3.2.

De tussenkommende partij voegt hieraan, voor wat betreft de tweede verzoekende partij, nog het volgende toe:

“ ...

3.

De heer Vande Castele meent dat de uitvoering van de verkavelingsvergunning middels de ontbossing, bepaald in artikel 4.2.17 VCRO, leidt tot een gecumuleerde nadeel van geluidsoverlast en fijnstof-hinder tot een niveau van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel, inzonderheid voor zijn gezondheid.

De verkaveling bevindt zich immers vlak bij de E-19, de door de verkaveling voorziene ontbossing van 2,65 ha, zou volgens de heer Vande Castele bestaande buffer tegen de reeds aanwezige geluidsoverlast en fijnstof-hinder teniet doen.

Niet is minder waar.

Verzoeker tot tussenkomst stelt vooreerst vast dat de Deputatie wel degelijk omstandig gemotiveerd heeft m.b.t. het fijnstof en de mogelijke geluidshinder: (...)

Ook het College van Burgemeester en Schepenen van de gemeente Schoten kwam in eerste aanleg tot de conclusie dat de verkaveling geen bijkomende hinder zou genereren: (...)

Het is inderdaad weinig aannemelijk dat een verkaveling met 12 woonkavels voor extra fijnstof en geluidshinder zal zorgen. Bovendien wordt het grootste deel van de natuurlijke buffer, i.e. meer dan 4,5 ha bos, behouden.

De heer Vande Castele klaagt eigenlijk meer over de aanwezigheid van de E19 en de HST-muur dan over de impact van de verkaveling op de omgeving. Hij verwijst dan ook naar geluidsmetingen die de Vlaamse overheid op 11-12 mei 2005 heeft uitgevoerd bij zeer droog en zonnig weer.

Uiteraard kan de hinder die de heer Vande Castele ondervindt van de E19 en de mogelijke hinder die hij zou kunnen ondervinden van de aanleg van een eventuele splitstrook niet vereenzelvigd worden met de mogelijke hinder die naar aanleiding van de realisatie van de verkavelingsvergunning zou kunnen ontstaan.

Bovendien kan de stelling dat percelen 10 en 11 volledig ontbost worden, niet gevolgd worden. Op elk perceel wordt voldoende bebossing behouden.

Bovendien zullen op deze percelen woningen opgetrokken worden, wat voor een bijkomende geluidsbuffer zal zorgen.

4.

De vergelijking met het arrest van de Raad van State van 6 januari 2012 (RvS, Hellemans e.a., nr. 217.128 van 6 januari 2012) gaat evenmin op.

Dat arrest handelt immers over het Gewestelijk Ruimtelijk Uitvoeringsplan "afbakening grootstedelijk gebied Antwerpen" en de inplanting van woongebied langs de E19 en N171.

De impact van GRUP "afbakening grootstedelijk gebied Antwerpen" kan moeilijk vergeleken worden met de impact van een verkaveling met 12 woonkavels. Bovendien blijkt uit het arrest dat de ontwikkeling van het betreffende woongebied circa 750 extra vervoersbewegingen per dag met zich mee zou brengen, terwijl het in casu gaat om hoogstens enkele tientallen vervoersbewegingen.

Er wordt in casu wel degelijk rekening gehouden met de bosrijke omgeving en het karakter van het Bos de Zeurt wordt wel degelijk behouden. Er wordt inderdaad 2,65 ha ontbost, doch de overige 4,5 ha worden behouden.

5.

De heer Vande Castele toont evenmin aan in welke graad de reeds bestaande geluidshinder en fijnstof-hinder zullen toenemen. Hij maakt evenmin aannemelijk dat de ontbossing an sich garant zou staan voor een substantiële toeneming van de bestaande hinder.

Nochtans werd door uw Raad diverse malen geoordeeld dat de omvang van de geluidshinder in concreto moet worden aangetoond en dus niet louter hypothetisch mag zijn zoals in casu duidelijk het geval is: (...)

6.

Bovendien verleent het bestreden besluit aan verzoeker tot tussenkomst in woonparkgebied (woongebied) de verkavelingsvergunning voor de oprichting van 12 kavels. Het bestreden besluit miskent de planologische bestemming dus niet.

Zowel de woning van de heer Vande Castele als de verkaveling zijn gelegen in een voor woningbouw bestemd gebied waarvoor, bij gebreke aan een bijzonder plan van aanleg of ruimtelijk uitvoeringsplan, geen bijzondere stedenbouwkundige voorschriften gelden. In zo'n gebied moet van de bewoners een normale mate van tolerantie verwacht worden alvorens er sprake kan zijn van een radicale ingreep in de leefomgeving en het woongenot van de heer Vande Castele.

Het is aan de heer Vande Castele om het verbreken van dit relatieve evenwicht aan tolerantie aan te tonen. Het komt de Raad geenszins toe om het administratieve dossier, dan wel het stukkenbundel van verzoekers ambtshalve op dit punt te onderzoeken. De heer Vande Castele draagt de bewijslast en dient het moeilijk te herstellen nadeel te concretiseren en aanschouwelijk te maken (nr. S/2011/0088 van 2 augustus 2011).

7.

Ook de ligging in overstromingsgevoelig gebied kan niet volstaan om van een moeilijk te herstellen en ernstig nadeel te bespreken.

...

Beoordeling door de Raad

1.

In de memorie van toelichting wijst de decreetgever erop dat het begrip ‘moeilijk te herstellen ernstig nadeel’ eveneens wordt gehanteerd binnen het schorsingscontentieux van de Raad van State en dat vermeld begrip, voor wat de mogelijkheid tot schorsing in procedures voor de Raad voor Vergunningsbetwistingen betreft, in diezelfde zin mag worden begrepen (*Parl. St. VI. Parl.*, 2008-2009, nr. 2011/1, p. 222, nr. 627). Opdat de schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing door de Raad zou kunnen bevolen worden, moeten de verzoekende partijen doen blijken van een ernstig nadeel dat moeilijk te herstellen en bovendien persoonlijk is.

Voor wat de eerste verzoekende partij geldt bovendien dat, hoewel ermee verbonden, het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, zoals vervat in artikel 4.8.18, §2, eerste lid VCRO, niet, minstens niet zonder meer, gelijkgeschakeld worden met de in artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 4° VCRO bedoelde “collectieve belangen” van de groep namens wie de eerste verzoekende partij optreedt en waarvan de bedreiging of de schending door de bestreden beslissing de verzoekende partij desgevallend het rechtens vereiste belang bij de procedure verschaft.

Voor wat betreft de tweede verzoekende partij, kan het moeilijk te herstellen ernstig nadeel, zoals vervat in artikel 4.8.18, §2, eerste lid VCRO, kan dan ook niet, minstens niet zonder meer, gelijkgeschakeld worden met de in artikel 4.8.11, §1, eerste lid, 3° VCRO bedoelde “rechtstreekse of onrechtstreekse hinder of nadelen” die deze verzoekende partij kan ondervinden ingevolge een vergunningsbeslissing en die deze verzoekende partij desgevallend het rechtens vereiste belang bij de procedure verschaft.

De verzoekende partijen dienen aan de hand van concrete en precieze gegevens aan te duiden waaruit enerzijds de ernst van het persoonlijke nadeel bestaat dat zij ondergaan of dreigen te ondergaan, wat inhoudt dat concrete en precieze aanduidingen moeten worden verschaft over de aard en de omvang van het nadeel dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de aangevochten beslissing kan berokkenen, en waaruit anderzijds het moeilijk te herstellen karakter van het nadeel blijkt.

Bij de beoordeling van de ernst en het moeilijk te herstellen karakter van de ingeroepen nadelen kan de Raad bovendien alleen rekening houden met wat in dat verband in het verzoekschrift werd aangevoerd en met de bij dat verzoekschrift gevoegde stukken.

2.

De Raad stelt vast dat beide verzoekende partijen als uitgangspunt voor alle ingeroepen nadelen hoofdzakelijk de omvang van de ontbossing hanteren. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat 2,65ha van het bos ‘De Zeurt’, dat in totaal een 7ha behelst, zal worden gerooid.

In zoverre de verzoekende partijen aanvoeren dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing tot gevolg zal hebben dat het bos ‘De Zeurt’ (7 ha) zal worden gehalveerd en wijzen op ‘...de versnippering en aantasting van een biologisch waardevol gebied...’, is de Raad van oordeel dat dit nadeel niet rechtstreeks voortvloeit uit de bestreden beslissing maar wel uit de bestemming van de percelen als woonparkgebied. Ondanks de omstandigheid dat het projectgebied is aangemerkt als biologisch zeer waardevol bosgebied, laat een dergelijke bestemming immers een zekere mate van bebouwing en bij uitbreiding ontbossing toe.

In de mate de verzoekende partijen een “objectief algemeen milieu-nadeel”, met name dat de milieubescherming niet gediend is met een tenuitvoerlegging die onherroepelijke gevolgen heeft, wensen aan te halen als ‘...*bijkomend element bij de evaluatie van het risico tot een MTHEN...*’, is de Raad van oordeel dat dit veeleer betrekking heeft op het gebeurlijk moeilijk te herstellen karakter van de ingeroepen nadelen én niet op de vereiste ernst die deze moeten vertonen.

3.

Als moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat de tweede verzoekende partij met de voorliggende vordering tot schorsing wenst te voorkomen, roept zij een aantasting van haar leefkwaliteit in, met name een toename van de geluidsoverlast, een afname van de luchtkwaliteit (fijnstof) en, verwijzend naar bij het openbaar onderzoeken ingediende het bezwaarschrift, een aantasting van het groene uitzicht en de capaciteit van het wateroverstromingsgebied.

De tweede verzoekende partij wijst hiervoor op de ontbossing van de kavels met nummer 10 en 11 die op heden dienst doen als natuurlijke buffer, de afwezigheid van geluidsschermen aan de E19 ter hoogte van het kruispunt Zwanendreef en Spechtendreef, een reeds aanwezig kritisch geluidsniveau van ongeveer 65 decibels ten opzichte van haar woning en de halvering van het bos ‘De Zeurt’. Zij stelt eveneens dat een verkavelingsvergunning volstaat ter uitvoering van de ontbossing. Ten slotte wijst zij op de geplande aanleg van een spitsstrook ter hoogte van het deels te rooien bos ter bevordering van de doorstroming van het verkeer.

4.

Voor wat betreft de vermeende geluidsoverlast en vermindering van de luchtkwaliteit, dient de tweede verzoekende partij aan te tonen in welke zin de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing de kennelijk actueel reeds bestaande problematiek bijkomend negatief zal beïnvloeden wegens de nabijheid van de E19 ten noorden van het projectgebied. De tweede verzoekende partij laat evenwel na de toename van de thans reeds bestaande geluidsoverlast en fijnstofhinder aan te tonen.

Zij beperkt zich immers tot het verwijzen naar (geluids)metingen uitgevoerd op 11 mei 2005 en 2 juni 2008 die zouden aangeven dat de richtwaarden van de Wereldgezondheidsorganisatie en de Vlaamse overheid toen reeds werden overschreden en, meer nog, dat het kritisch niveau van 65 decibels min of meer destijds al werd bereikt. Voor wat betreft de verdere aantasting van de luchtkwaliteit in het bijzonder, laat de verzoekende partij overigens na het bestaande niveau van de fijnstofhinder aan te duiden. De Raad stelt minstens vast dat de beweringen van de tweede verzoekende partij thans moeten worden gerelativeerd. Uit de gegevens van het dossier blijkt immers dat na de door de tweede verzoekende partij aangehaalde meetresultaten langs de E19 geluidsschermen zijn aangebracht.

De omstandigheid dat (1) ter hoogte van het kruispunt van de Zwanendreef en de Spechtendreef, waar de woning van de tweede verzoekende partij zich zou situeren, nu net geen geluidsscherm werd geplaatst, het gegeven dat (2) de kavels 10 en 11 nagenoeg volledig worden ontbost, de omstandigheid dat (3) het advies van de Milieudienst ongunstig was, het feit dat (4) zowel de gemeente als de verwerende partij haar verzoek bij het openbaar onderzoek tot het vrijgeven of het uitvoeren van (bijkomende) metingen niet hebben ingewilligd, de omstandigheid dat (5) een decibelschaal een logaritmische schaal betreft en dat (6) ingevolge artikel 4.2.17, §1 VCRO de verkavelingsvergunning volstaat voor de ontbossing, doen aan voorgaande vaststellingen geen afbreuk.

In zoverre de tweede verzoekende partij ten slotte meent dat ‘...*de som van de geluids- en luchtkwaliteits-nadelen is uiteraard a fortiori een MTHEN...*’, wenst de Raad op te merken dat het

ernstig en moeilijk te herstellen karakter van elk ingeroepen nadeel afzonderlijk moet worden beoordeeld; cumul is niet mogelijk. Minstens vloeit de hierbij aangehaalde verhoging van de verkeerssnelheid en geluidsoverlast door de voorziene bevordering van de verkeersdoorstroming niet voort uit de bestreden beslissing, maar staat dit in rechtstreeks causaal verband met de (al dan niet) toekomstige aanleg van een “spitsstrook” op de E19.

5.

In de mate de tweede verzoekende partij, verwijzend naar een nota van 8 oktober 2012 en haar bezwaarschrift bij het openbaar onderzoek, meent dat ‘...*verder worden de wandeldreven afgesloten en de bouwzones wijzigen nadelig het groene uitzicht...*’, dient de Raad noodzakelijk vast te stellen dat de verzoekende partij deze nadelen op geen enkele wijze concretiseert.

Zo brengt de tweede verzoekende partij geen stuk bij waaruit de teloorgang van het openbaar karakter van de wandeldreven blijkt, noch foto’s om aan te tonen welk actueel uitzicht zij precies geniet en in welke mate dit zal veranderen ingevolge de bestreden beslissing. Eveneens blijkt dat het bos, met uitsluiting van het deel waarop de huidige aanvraag betrekking heeft, reeds wordt gekenmerkt door (sporadische) bebouwing.

Eenzelfde vaststelling moet worden gemaakt in zoverre zij aanvoert dat ‘...*het Bos De Zeurt fungeert ook als wateroverstromingsgebied; deze capaciteit wordt nu aangetast...*’. Zo brengt de tweede verzoekende partij enkel twee foto’s bij waaruit blijkt dat haar eigendom al eens geconfronteerd werd met wateroverlast. Zij geeft echter niet aan in welke mate de bestreden beslissing het reeds bestaande risico op wateroverlast zal doen toenemen.

6.

Als moeilijk te herstellen ernstig nadeel dat de eerste verzoekende partij, als zijnde een niet-gouvernementele organisatie (NGO) die zich inzet voor milieubescherming, met de voorliggende vordering tot schorsing wenst te voorkomen, roept zij vooreerst in dat ‘...*het betrokken publiek, zoals verzoeker Vande Castele, wel degelijk een risico tot een MTHEN ondergaat...*’.

Zij wijst hiervoor enerzijds naar artikel 9 van het verdrag van Aarhus en artikel 11 van de Richtlijn 2011/92/EU betreffende de milieu-effectbeoordeling van bepaalde openbare en particulier projecten en stelt anderzijds dat in het derde middel de schending van deze bepalingen wordt aangetoond. Vervolgens stelt de eerste verzoekende partij dat het risico gelegen is in de impact van het project op de gezondheid van de omwonenden en het gegeven dat de vergunning veel ontbossing toelaat.

De eerste verzoekende partij voert bovendien aan dat de bestreden beslissing haaks staat op haar statutaire doelstelling. Zij stelt dat de verkavelaar het moeilijk te herstellen karakter van de ontbossing bevestigt en dat het bos ‘De Zeurt’ wegens zijn omvang (7ha) een cruciale milieufunctie vervult en een biologisch bijzonder waardevol gebied betreft.

7.

De eerste verzoekende partij beperkt, voor wat betreft het vermeende ‘...*risico tot een mthen...*’, zich in wezen tot een verwijzing naar het ingeroepen moeilijk te herstellen ernstig nadeel in hoofde van de tweede verzoekende partij door meermaals te verwijzen naar “paragraaf X.6”, met name de titel dragend ‘Risico tot een moeilijk te herstellen ernstig nadeel (verzoeker Vande Castele)’.

Zoals reeds aangegeven, toont de tweede verzoekende partij in haar hoofde echter geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan zodat de door laatstgenoemde ingeroepen nadelen dan ook niet zonder meer met goed gevolg kunnen worden getransponeerd naar de eerste verzoekende partij

die overigens nalaat “het betrokken publiek”, met uitsluiting van de tweede verzoekende partij, nader te concretiseren.

In zoverre de eerste verzoekende partij haar uiteenzetting steunt op artikel 9 van het Verdrag van Aarhus en artikel 11 van de Richtlijn 2011/92/EU van 13 december 2011 betreffende de milieueffectbeoordeling van bepaalde openbare en particuliere projecten, toont de eerste verzoekende partij geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel aan. Deze bepalingen die betrekking hebben op de toegang tot de rechter en de ontvankelijkheid van een rechtsvordering door een milieuvereniging, zoals de eerste verzoekende partij, kunnen immers op zich geen moeilijk te herstellen ernstig nadeel inhouden.

Op basis van de overweging dat ‘...*het derde middel bevestigt dat het Verdrag van Aarhus en de Richtlijn 2011/92/EU van toepassing zijn en bovendien geschonden zijn...*’, stelt de Raad minstens vast dat de tweede verzoekende partij het vermeld nadeel expliciet koppelt aan de mogelijke onwettigheid van de bestreden beslissing. Dit betreft een discussie over de grond van de zaak en kan op zich niet als een moeilijk te herstellen ernstig nadeel worden aangemerkt.

Een uitspraak over de vordering tot vernietiging kan, gelet op de concrete omstandigheden van het dossier, naar het oordeel van de Raad volstaan om de belangen van de eerste verzoekende partij te vrijwaren. Dit laatste vanzelfsprekend in zoverre de Raad ten gronde kan vaststellen dat hiertoe in het licht van artikel 4.8.2, tweede lid VCRO aanleiding bestaat.

8.

Ten slotte meent de eerste verzoekende partij nog een ander persoonlijk moeilijk te herstellen ernstig nadeel te ervaren. Zij stelt dat de bestreden beslissing haaks zou staan op haar statutaire doelstellingen, zijnde onder meer het behoud en herstel van het leefmilieu in het administratief arrondissement Antwerpen.

De Raad stelt vast dat de eerste verzoekende partij zich in haar uiteenzetting over het ernstig karakter van dit nadeel beperkt tot het argument ‘...*het weldra gehalveerde Bos De Zeurt, goed voor 7 ha, van oudsher een cruciale milieu-functie vervult en overigens een biologisch bijzonder waardevol gebied is...*’.

Hoger werd reeds aangegeven dat de ontbossing geen nadeel is dat rechtstreeks voortvloeit uit de bestreden beslissing maar wel uit de bestemming van de percelen als woonparkgebied, ongeacht de omstandigheid dat het bos is aangemerkt als biologisch waardevol.

De Raad stelt minstens vast dat de beweerde “halvering” enigszins moet worden gerelativeerd. Een ontbossing met 2,6ha ten opzichte van een totale oppervlakte van 7ha neigt mathematisch gezien eerder naar 1/3 dan de vermeende halvering.

9.

Bij gebrek aan nadere gegevens, waarbij de Raad, zoals reeds gesteld, alleen rekening kan houden met wat in dat verband in het verzoekschrift werd aangevoerd en met de bij dat verzoekschrift gevoegde stukken, zijn de ingeroepen nadelen dan ook niet, minstens onvoldoende, ernstig. Deze vaststelling impliceert dat een onderzoek van het mogelijks moeilijk te herstellen karakter van de ingeroepen nadelen niet langer relevant is.

Er is dan ook niet voldaan aan de in artikel 4.8.18, §2, eerste lid VCRO gestelde voorwaarde dat een bestreden vergunningsbeslissing slechts geschorst kan worden ter voorkoming van een moeilijk te herstellen ernstig nadeel. Deze vaststelling volstaat om de vordering af te wijzen.

C. Ernstige middelen

Aangezien in het vorige onderdeel wordt vastgesteld dat de verzoekende partijen niet voldoende aantonen dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing hen een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen, is een onderzoek naar de ernst van de middelen niet aan de orde.

OM DEZE REDENEN BESLIST DE RAAD VOOR VERGUNNINGSBETWISTINGEN

1. De Raad verwerpt de vordering tot schorsing van de tenuitvoerlegging van de bestreden beslissing.
2. De uitspraak over de kosten wordt uitgesteld tot de beslissing over de vordering tot vernietiging.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting op 20 oktober 2015, door de Raad voor Vergunningsbetwistingen, derde kamer, samengesteld uit:

Filip VAN ACKER, voorzitter van de derde kamer,
met bijstand van
Lieselotte JOPPEN, toegevoegd griffier.

De toegevoegd griffier,

De voorzitter van de derde kamer,

Lieselotte JOPPEN

Filip VAN ACKER